

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Cisak-Nieckarz

Protokolant: sekr. sądowy Dawid Lesiakowski, starszy sekretarz sądu Izabela Rytel

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2017 roku, 22 grudnia 2017r.

sprawy J. O., córki G. i J. z domu K. urodz. (...) w Ł.

oskarżonej o to, że:

w dniu 24 06 2017 r. o godz. 19.:30 w P. na skrzyżowaniu ulic (...) kierując samochodem osobowym marki D. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że poruszając się ul. (...) i wyjeżdżając z drogi podporządkowanej, jadąc od ul. (...), na skrzyżowaniu z ul. (...), nie udzieliła pierwszeństwa przejazdu jadącemu drogą z pierwszeństwem – ulicą (...) w kierunku Ronda (...), kierującemu motocyklem marki K. o nr rej. (...) – P. S. doprowadzając do zderzenia z w/w motocyklem czym nieumyślnie spowodowała wypadek w przebiegu którego obrażeń ciała doznał kierujący motocyklem K. P. S. w postaci złamania kostki przyśrodkowej stawu skokowego lewego oraz jadąca wspólnie z nim pasażerka A. S. w postaci rany szarpanej uda lewego z krwiakiem w kaletce przedrzepkowej kolana lewego, które to obrażenia spowodowały u obu w/w osób naruszenie czynności narządów ich ciała na okres trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu kodeksu karnego będąc przy tym innymi niż określone w art. 156 kk

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

- na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk postępowanie karne wobec oskarżonej J. O. warunkowo umarza na okres próby 1 (jednego) roku;
- na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka wobec oskarżonej J. O. świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 500 (pięćset) złotych;
- na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka wobec oskarżonej J. O. nawiązki w kwotach po 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych na rzecz pokrzywdzonych A. S. i P. S.;
- zasądza od oskarżonej J. O. na rzecz oskarżycieli posiłkowych A. S. i P. S. kwoty po 420 (czteryście dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika;
- zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 225,68 zł (dwieście dwadzieścia pięć złotych sześćdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

(ograniczenie uzasadnienia na zasadzie art. 423 § 1a kpk)

J. O. stoi przed zarzutem popełnienia czynu polegającego na tym, że: w dniu 24 06 2017 r. o godz. 19.:30 w P. na skrzyżowaniu ulic (...) kierując samochodem osobowym marki D. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że poruszając się ul. (...) i wyjeżdżając z drogi podporządkowanej, jadąc od ul. (...), na skrzyżowaniu z ul. (...), nie udzieliła pierwszeństwa przejazdu jadącemu drogą z pierwszeństwem – ulicą (...) w kierunku Ronda (...), kierującemu motocyklem marki K. o nr rej. (...) – P. S. doprowadzając do zderzenia z w/w motocyklem czym nieumyślnie spowodowała wypadek w przebiegu którego obrażeń ciała doznał kierujący motocyklem K. P. S. w postaci złamania kostki przyśrodkowej stawu skokowego lewego oraz jadąca wspólnie z nim pasażerka A. S. w postaci rany szarpanej uda lewego z krwiakiem w kaletce przedrzepkowej kolana lewego, które to obrażenia spowodowały u obu w/w osób naruszenie czynności narządów ich ciała na okres trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu kodeksu karnego będąc przy tym innymi niż określone w art. 156 kk, **tj. czynu z art. 177 § 1 kk.**

Zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do oceny, iż oskarżony dopuścił się popełnienia tego czynu.

W sprawie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonej, albo jej winę. W momencie podejmowania zarzucanego oskarżonej działania przestępnego była ona osobą dojrzałą i w pełni poczytalną. Oskarżona jest zdolna do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. Znajdowała się w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niej wymagać zachowań zgodnych z prawem a nie zachowań realizujących znamiona przestępstw.

Warunkowe umorzenie postępowania karnego jest środkiem probacyjnym, który Sąd może zastosować wobec sprawcy przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat w sytuacji, gdy wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rodzaj zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym naruszenia których dopuściła się oskarżona, oraz fakt iż w tym zakresie oskarżonemu należy przypisać nieumyślność.

Rozważając kwestię warunkowego umorzenia postępowania karnego w stosunku do oskarżonej nie sposób nie przeanalizować jej dotychczasowego sposobu życia, uprzedniej niekaralności oraz zaprezentowanej w toku postępowania postawy, tj. oskarżona od początku przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyraża skruchę.

W realiach tej sprawy uzasadnione jest przypuszczenie, że oskarżona pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegała porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Wskazuje na to jej postawa. Zauważyć przy tym należy, że czyn zarzucany oskarżonej, na tle jej dotychczasowej drogi życiowej ma charakter incydentalny i wyjątkowy. Dotychczasowy, ustabilizowany styl życia oskarżonej, pozwala na ocenę, że oskarżona akceptuje utrwalony porządek prawny i zasadniczo go przestrzega, poza incydemem jaki miał miejsce w dniu 24.06.2017r.. Mając powyższe na uwadze, Sąd sformułował wobec oskarżonej pozytywną prognozę kryminologiczną, oznaczając okres próby na okres jednego roku. Okres ten w sposób dostateczny pozwoli na weryfikację postawionej wobec oskarżonej pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne w stosunku do oskarżonej J. O., uznając, że mimo warunkowego umorzenia postępowania karnego, będzie ona przestrzegała porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa.

Pokrzywdzeni, działając przez pełnomocnika, zawnioskowali o orzeczenie na ich rzecz nawiązek, domagając się z tego tytułu kwot po 1.200 złotych, a oskarżona wyraziła zgodę na takie orzeczenie.

Sąd nie określił terminu do zapłaty nawiązek, albowiem nie ma ku tego podstaw. W ocenie Sądu, nawiązka o jakiej mowa w art. 67 § 3 kk wykazuje podobieństwa do świadczenia pieniężnego wskazanego w tym samym przepisie, analogicznie jak świadczenie pieniężne jest środkiem kompensacyjnym. Analogicznie jak świadczenie pieniężne ma zdaniem sądu - charakter środka probacyjnego (zgodnie z tytułem rozdziału VIII Kodeksu karnego). Nie może być ujmowana jako obowiązek probacyjny (osobny rodzaj rozstrzygnięć możliwych przy warunkowym umorzeniu postępowania), bo do takich zostały wprost wskazane w § 3 art. 67 kk, poprzez odwołanie się do art. 72 § 1 kk, a tylko w odniesieniu do takich obowiązków przepisy Kodeksu karnego stawiają wymóg określenia czasu i sposobu ich wykonania. Potwierdza to również treść przepisu art. 68 § 2 k.k., który przewiduje możliwość podjęcia warunkowo umorzonego postępowania w przypadku uchylenia się od wykonania nałożonego obowiązku lub orzeczonego środka kompensacyjnego, środka karnego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30.09.2008r., II AKa 282/08, LEX nr 477637, Prok.i Pr.-wkł. 2009/6/43, KZS 2009/6/79).

Jednocześnie na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 Sąd zobowiązał oskarżoną do uiszczenia świadczenia poprzez zapłatę kwoty 500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, mając na względzie kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, jak i dla podkreślenia naganności zachowania oskarżonej.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych uzasadnia treść art. 627 kpk, w myśl którego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza od skazanego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Wśród uzasadnionych wydatków stron (oskarżycieli posiłkowych) ustawodawca wymienia wydatki z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika. Oskarżyciele posiłkowi występowali w sprawie z pełnomocnikiem w osobie adwokata. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według obowiązujących stawek. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika ustalono na podstawie § 11 ust 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz. 1800 z późn. zm.).

W oparciu o art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 618 § 1 kpk, art. 616 § 2 kpk, art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem w sprawie kwotę 147,84 zł obejmującą:

- opłatę przewidziana za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości 30,00 zł,
- ryczał za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym – łącznie 40,00 zł (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym /Dz. U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm./),
- wynagrodzenie biegłego chirurga w łącznej kwocie 155,68 zł..

Wysokość opłaty ustalono w oparciu o treść art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U.z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).